Kvinderne og Børnehjemmene.

—o—

I Tilslutning til Karen Nielsens Gensvar i „Kvinden og Samfundet" Nr. 15. af M. Riising-Rasmussens Referat af Børnesagsmødet paa Nyborg Strand skal jeg ogsaa udtale min store Forbavselse med Hensyn til Referentens Viden paa dette Omraade. Jeg skal ikke her nævne alle de Kvinder, der leder Arbejdet paa vore Opdragelseshjem, det vilde kun blive en Gentagelse af, hvad Karen Nielsen har fremdraget, men kun yderligere oplyse, at vi her i Landet for Tiden har 17 Opdragelseshjem, og deraf er 8 for Piger, og de 7 ledes af Kvinder. Af 65 Børnehjem ledes 43 af Kvinder. 22 ledes af Ægtefolk. Af 33 Optagelseshjem ledes de 20 af Kvinder, medens 13 ledes af Ægtefolk.

Saa langt fra at være tilsidesat er Kvinderne snarere favoriseret paa dette Omraade. M. Riising Rasmussen skriver, at der findes faa kvindelige Forstandere paa større Børnehjem og ingen paa Opdragelseshjemmene, dermed tænker hun paa større blandede og ikke blandede Opdragelseshjem. Mon jeg forstaar ret, naar jeg opfatter hendes Mening som værende den, at en Kvinde ligesaavel som en Mand kan lede et Opdragelseshjem for store vanskelige Drenge i Alder fra 15 til 19—20 Aar? Hvis det er Meningen, da antager jeg ikke, M. R. R. tilfulde kender Arbejdet paa vore Drengehjem med de mange forskellige Haandværk foruden det store Landbrug, der findes ved dem alle. — Hun glemmer helt, at der ved Siden af Manden er en Hustru, som ogsaa tager sin store Andel i Arbejdet.

Naar vi paa „Dansk Kvindesamfunds" Møder vilde give en vægtig Grund for vore Krav om Kvindens politiske Valgret, var det altid med den Motivering, at Mandens Arbejde var ensidig, Kvinden skulde være med for at præge det med sine Evner og sin Natur. Mon der noget Sted kan være større Trang til det Fællesskab end paa vore Opdragelseshjem, det være sig for Piger som for Drenge.

Endvidere skriver M. R. R., at Pigehjemmet „Gyvelholm" ledes af en Mand. Det ledes af Ægteparret Thuner. At Manden lægger Navn til som Forstander er for mig kun en Biting. Arbejdet indadtil vil i de fleste Tilfælde hvile paa Hustruen, det samme er jo Tilfældet hos os; min Mand staar som Forstander, men vi er fælles om Gerningen, og mit Arbejde er lige saa betydningsfuldt som hans.

Man skal vogte sig for i sin Iver for Kvindesagen at ville presse Kvinder frem overalt, dermed gavner man ikke Sagen; de dygtige og evnerige Kvinder skal nok vide at gøre sig gældende, og de skal nok blive taget i Brug.

Laura Lind.

Udby Pigehjem, 9.—10.—1917.

Den russiske Soldaterhustru i Øjeblikket.

—o—

Af *Flor Viola* i *„Morgonbris"* for Oktober Maaned findes en Artikel af hvilken vi med Forfatterens og Bladets forventede Tilladelse i det efterfølgende har tilladt os at gøre et Udtrag:

Efter Verdenskrigens Udbrud har jeg ophørt med at forundre mig over, hvad der møder mig paa min Vandring, og nu siden jeg ankom til Rusland er alle Følelser i den Retning ophørt, thi paa et Sted, hvor alt umuligt er muligt, hvilket bevises baade af det faldne Regimente og af den mere og mere fængende Revolution, forsvinder saadanne Følelser helt.

Dog, at blive purret ud af Marseillaisens ildfulde Toner en Søndag Morgen i Petrograd var noget, som følte s som noget vidunderligt udover selve Nyfigenheden efter at se, *hvem* Domenstranterne var. Og se: det var Hustruerne til Soldaterne i de Petrograds Regimenter, som ligger ved Fronten!

Jeg indrømmer uforbeholdent, at lenn Søndag Morgen med bleg Vaarsol og syngende Vind i Allernes endnu nøgne Træer og saa dette bølgende Kvindehav, over hvilket guldfrynsede Bannere flagrede luftigt og legende fremkaldte en indre Begejstring af den Slags, som oftest giver sig til Kende gennem et varmt Taareslør for Øjnene. Dette saa meget stærkere, da jeg hørte gamle Frihedssange synges h r og der i Rækkerne, sunget frit og med en Klang, som betog. — — —

Til de russiske Demontstrantskarers Ros vil jeg i Forbigaaende sige, at der over alle deres Demonstrationer hviler en vis Majestæt, ligegyldigt hvem der demonstrerer, Soldater, Arbejdere eller Kvinder. Og en Oplevelse af særlig Interesse var denne, den *første virkelige rene Kvinde-Demonstration,* som i Parenthes bemærket gjaldt en Forhøjelse af Maanedslønnen til de Hustruer, hvis Mænd ligger ved Fronterne. Demonstrationen, som altsaa udelukkende bestod af Kvinder paa nær Musikkorpsene, der var de forskellige Garderegimenters, gav mig et yderligere Bevis paa Rigtigheden af det, jeg skrev i dette Blads Majnummer: at de russiske Proletarkvinder saavel som Borgerkvinder har en mere fremskudt Plads, end Kvinder i andre Lande, i deres Lands sociale og revolutionære Bevægelse paa Grund af deres rent personlige Indsats. — — —

Man undrede sig over, hvorledes dette Kvindetog (80,000) vilde klare sig gennem den vaagnende By med dens aldrig hvilende Liv uden at afstedkomme Standsninger baade i Toget og Trafiken, men det rungende, taktfaste Fodslag antydede, at de, der marcherede der, havde lært Marchens Kunst, og at Maalet skulde naas, om saa Vejen blev trang og lang. — — —

Denne Demonstration fremkalder Mindet om et Revolutionsoffer fra d. 27. Februar, som jeg vil standse et Øjeblik ved: Netop som Revolutionens Bølger gik højst i Petrograd om Søndagen, samledes en Mængde Kvinder paa Fanetorvet for at lytte til en ung kursk Kvinde, som var klatret op paa *Alexanderstatuens* Sokkel, hvorfra hun hilste Kosakkerne i en kort Tale, medens hun svingede en rød Vimpel. Hun sluttede med at raabe „Leve Kosakkerne, leve vore Brødre og Kammerater fra Don".

Hvad der nu fulgte efter hendes Tale, gav i et Lynglimt den slaaende Kontrast mellem de russiske frihedselskende Massers unge Anførerinde og Vimpelbærer, besjælet af den rødeste Dødsforagt, og den romanowske Kolods. Han — den jordbundne Trældomsgud i Bronce, som gennem sin Groteskhed giver et talende Vidnesbyrd om den geniale Trubetszkojs ækle, men dybt symbolske Karrikatur af Zarvældet, og saa hun — den alle Himle stormende russiske Frihedsfølelses blodrøde Valmueblomst! Rød er hun bogstavelig talt, thi Blodet springer udover hende selv og Kammeraterne af et Saar, som en Politibetjent har tilføjet hende med et Sabelhug.

Hendes sidste Raab var jo „Leve